ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

16. října 2008 *

Ve věci C-313/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona (Španělsko) ze dne 26. června 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 5. července 2007, v řízení

Kirtruna SL,

Elisa Vigano

proti

Red Elite de Electrodomésticos SA,

Cristina Delgado Fernández de Heredia,

* Jednací jazyk: španělština.

Sergio Sabini Celio,

Miguel Oliván Bascones, jako správci konkursní podstaty společnosti Red Elite de Electrodomésticos SA**,**

Electro Calvet SA,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, T. von Danwitz, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász a J. Malenovský (zpravodaj), soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Kirtruna SL J. O. Miret Corretgém, abogado,

– za E. Vigano M. Morales Sabaletem, abogado, a C. Garcia Girbés, procuradora,

– za Red Elite de Electrodomésticos SA A. Carreño Leónem, abogado, a M. Pradera Rivero, procuradora,

– za Tesorería General de la Seguridad Social M. Alcaraz Garcíou de la Barrera, jako zmocněncem,

– za španělskou vládu M. Muñoz Pérezem, jako zmocněncem,

– za Komisi Evropských společenství J. Enegrenem a R. Vidal Puigem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 3 a 5 směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. L 82, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 98).

2 Tato žádost byla podána v rámci řízení o vyklizení nebytových prostor nacházejících se v Sitges, nedaleko Barcelony, zahájeného společností Kirtruna SL (dále jen „Kirtruna“) a E. Vigano, vlastníky a pronajímateli těchto prostor, proti společnosti Red Elite de Electrodomésticos SA (dále jen „Red Elite de Electrodomésticos“), správcům konkursní podstaty této společnosti a společnosti Electro Calvet SA (dále jen „Electro Calvet“).

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Třetí bod odůvodnění směrnice 2001/23 uvádí, že „[j]e […] nezbytné stanovit opatření na ochranu zaměstnanců pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv“.

4 Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) této směrnice:

„Tato směrnice se vztahuje na veškeré převody podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu na jiného zaměstnavatele, které vyplývají ze smluvního převodu nebo sloučení.“

5 Článek 2 směrnice 2001/23 stanoví:

„1. Pro účely této směrnice se:

a) ‚převodcem‘ rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která v důsledku převodu podle čl. 1 odst. 1 přestává být zaměstnavatelem ve vztahu k podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu;

b) ‚nabyvatelem‘ rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která se v důsledku převodu podle čl. 1 odst. 1 stává zaměstnavatelem ve vztahu k podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu;

[…]

2. Tato směrnice se nedotýká vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o vymezení pracovní smlouvy nebo pracovního poměru.

[…]“

6 Článek 3 této směrnice stanoví:

„1. Práva a povinnosti, které pro převodce vyplývají z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru platných ke dni převodu, jsou v důsledku převodu převedeny [přecházejí v důsledku převodu] na nabyvatele.

[…]“

7 Podle čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice:

„Převod podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu nepředstavuje sám o sobě pro převodce nebo nabyvatele důvod k propouštění. Toto ustanovení však nebrání propouštění z hospodářských, technických nebo organizačních důvodů, se kterými jsou spojeny změny stavu zaměstnanců.“

8 Článek 5 směrnice 2001/23 uvádí:

„1. Nestanoví-li členské státy jinak, nevztahují se články 3 a 4 na převod podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu, pokud je převodce předmětem konkursního řízení nebo obdobného úpadkového řízení, které bylo zahájeno s cílem likvidace majetku převodce a které probíhá pod dohledem příslušného orgánu veřejné moci (kterým může být správce konkurzní podstaty schválený příslušným orgánem veřejné moci).

2. Použijí-li se články 3 a 4 na převod během úpadkového řízení, které bylo zahájeno vůči převodci (je-li řízení zahájeno s cílem likvidace majetku převodce, či nikoli), může členský stát za podmínky, že toto řízení probíhá pod dohledem příslušného orgán[u] veřejné moci (kterým může být správce konkurzní podstaty určený vnitrostátními právními předpisy), stanovit, že

a) bez ohledu na čl. 3 odst. 1 nejsou závazky převodce vyplývající z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru, které vznikly přede dnem převodu nebo před zahájením úpadkového řízení, převedeny na nabyvatele [nepřecházejí závazky převodce vyplývající z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru, které vznikly přede dnem převodu nebo před zahájením úpadkového řízení, na nabyvatele], je-li toto řízení podle právních předpisů členského státu spojeno alespoň s takovou ochranou, jaká je poskytována v situacích uvedených ve směrnici Rady 80/987/EHS [ze dne 20. října 1980] o sbližování právních předpisů členských států týkajících se ochrany zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele [Úř. věst. L 283, s. 23; Zvl. vyd. 05/01, s. 217]

[…]“

Vnitrostátní právní úprava

9 Převod podniku je upraven královským legislativním nařízením 1/1995 ze dne 24. března 1995, kterým se schvaluje nové znění statutu zaměstnanců (Estatuto de los Trabajadores, BOE n° 75 ze dne 29. března 1995, s. 9654), ve znění vyplývajícím ze zákona 12/2001 ze dne 9. července 2001 (BOE n° 164 ze dne 10. července 2001, s. 24890, dále jen „statut zaměstnanců“).

10 Článek 44 odst. 1 tohoto statutu stanoví:

„Převod podniku, závodu nebo samostatné výrobní jednotky podniku nevede automaticky k ukončení pracovních poměrů; na nového zaměstnavatele přechází práva a povinnosti předchozího zaměstnavatele v rámci pracovní smlouvy a sociálního zabezpečení, včetně závazků souvisejících s důchodovým pojištěním, za podmínek stanovených zvláštními právními předpisy a obecně veškeré závazky v oblasti doplňkového sociálního zabezpečení, které na sebe vzal převodce.“

11 Nicméně podle článku 57a statutu zaměstnanců v případě insolvenčního řízení platí při hromadné změně, přerušení nebo ukončení pracovních smluv a převodu podniku zvláštní podmínky stanovené zákonem 22/2003 ze dne 9. července 2003, o konkursu (Ley Concursal, BOE n° 164 ze dne 10. července 2003, s. 26905, dále jen „zákon o konkursu“).

12 Zákon o konkursu stanoví dva možné způsoby ukončení úpadkového řízení, a to dohodu nebo likvidaci. Během fáze likvidace se použijí články 148 a 149 tohoto zákona, které stanoví různý právní režim podle toho, zda byl vypracován a schválen likvidační plán, či nikoliv.

13 Podle článku 149 tohoto zákona:

„1. Nebyl-li schválen likvidační plán, nebo pokud jde o otázky, které takový plán neupravuje, řídí se likvidace následujícímu pravidly:

a) Veškerá zařízení, provozovny a další jednotky podniku, jež produkují zboží nebo služby, náležející dlužníkovi musejí být zcizeny jako celek, pokud soud na základě zprávy správců konkursní podstaty nedospěje k závěru, že pro účely konkursu je výhodnější, aby došlo k předchozímu rozdělení tohoto celku nebo k oddělenému zpeněžení všech nebo některých jeho částí. […]

2. Pokud si po zcizení podle odst. 1 písm. a) zachová hospodářská entita svou totožnost, chápanou jako organizované seskupení zdrojů za účelem provozování hlavní či vedlejší hospodářské činnosti, má se pro pracovněprávní účely za to, že došlo k převodu podniku. V takovém případě má soud pravomoc určit, že na nabyvatele nepřechází povinnost vyplatit nevyplacené mzdy a náhrady, jež vznikly před zcizením a jež přebírá Fondo de Garantía Salarial [záruční mzdový fond] v souladu s článkem 33 statutu zaměstnanců. […]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 Red Elite de Electrodomésticos je obchodní společnost, jejíž hlavní činnost spočívá v prodeji domácích elektrospotřebičů. Před zahájením původního řízení měla více než 40 obchodů a zaměstnávala více než 400 osob.

15 V roce 2005 Red Elite de Electrodomésticos podala u Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona návrh na prohlášení konkursu. Byly vypracovány různé plány na záchranu podniku a věřitelům byly navrženy dohody, ti je však odmítli.

16 Rozhodnutím ze dne 12. června 2006 tak byla zahájena fáze likvidace.

17 Současně se zahájením fáze likvidace bylo usnesením ze dne 12. června 2006 rozhodnuto převést část obchodů a dalších provozoven společnosti Red Elite de Electrodomésticos přímo na společnost Electro Calvet, která vstoupila do smluv 127 zaměstnanců a 27 provozoven a zavázala se dotčené pracovní smlouvy zachovat. Usnesení mimo jiné upřesňovalo, že likvidace se týká pouze aktiv likvidované společnosti, přičemž tato společnost odpovídá nadále za veškerá pasiva, a jedinými závazky právně vymahatelnými od Electro Calvet jsou závazky vyplývající z přechodu pracovních smluv podle článku 149 zákona o konkursu. Nakonec toto usnesení stanovilo, že převod části podniku v provozu je podmíněn současným dodržením případných práv pronajímatelů dotčených prostor v souvislosti s právy přiznanými tímto rozhodnutím společnosti Electro Calvet a třetím osobám, pokud jde o podnikatelskou činnost.

18 Kirtruna a E. Vigano jsou vlastníky nebytových prostor nacházejících se v Sitges, nedaleko Barcelony, a pronajatých společnosti Red Elite de Electrodomésticos, která je využívala jako sídlo jednoho ze svých obchodů. Tento obchod je součástí výrobní jednotky převedené na společnost Electro Calvet na základě výše uvedeného usnesení ze dne 12. června 2006, a tato společnost tedy převzala prostory tohoto obchodu.

19 V návaznosti na toto usnesení společnost Kirtruna a E. Vigano podaly proti společnosti Red Elite de Electrodomésticos, správcům konkursní podstaty této společnosti a společnosti Electro Calvet k předkládajícímu soudu návrh na vyklizení z důvodu nedovoleného převodu nájmu. Tvrdí, že podle nájemní smlouvy musí převod nájmu schválit a že žádné právní ustanovení jim neukládá povinnost akceptovat převod nájmu na společnost Electro Calvet.

20 Článek 32 zákona 29/1994 ze dne 24. listopadu 1994 o nájmech v městských oblastech (Ley de Arrendamientos Urbanos, BOE n° 282 ze dne 25. listopadu 1994, s. 36129) sice stanoví jako obecné pravidlo, že nájemce může převést smlouvu o nájmu nebytových prostor, aniž by byl nutný souhlas pronajímatele. Nicméně v případě sporných nájemních smluv, které stanoví, že jakýkoliv převod smlouvy musí být schválen pronajímatelem a že pronajímatel má možnost ukončit smlouvu, pokud se tak nestane, je použití tohoto ustanovení výslovně vyloučeno.

21 Předkládající soud dospěl k závěru, že kdyby bylo tomuto návrhu na vyklizení vyhověno, Electro Calvet by musela opustil prostory, a tedy ukončit činnost, což by mohlo vést k ukončení pracovních smluv na úkor zaměstnanců dotčeného obchodu.

22 V tomto ohledu si klade otázku ohledně vlivu směrnice 2001/23 na převod aktiv společnosti Red Elite de Electrodomésticos na společnost Electro Calvet.

23 Za těchto podmínek se Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba mít za to, že záruka toho, že nabyvatel podniku v úpadku či výrobní jednotky takového podniku nepřebírá dluhy vyplývající z pracovních smluv či pracovních vztahů, je-li úpadkové řízení spojeno alespoň s takovou ochranou, jaká je poskytována na základě směrnic Společenství, se vztahuje pouze a výhradně na závazky přímo spojené s pracovními smlouvami či pracovními vztahy, nebo by měla být tato záruka v rámci celkové ochrany práv zaměstnanců a zachování pracovních míst rozšířena na další smlouvy, jež nejsou přímo pracovními smlouvami, avšak týkají se prostor, v nichž je provozována podnikatelská činnost, nebo určitých výrobních prostředků či nástrojů, jež jsou nepostradatelné pro pokračování podnikatelské činnosti?

2) V tomtéž kontextu ochrany práv zaměstnanců, může nabyvatel výrobní jednotky získat od soudu, jenž úpadkové řízení projednává a schvaluje převod, záruku nejen ohledně práv vyplývajících z pracovních smluv, ale rovněž ohledně jiných smluv a závazků úpadce, jež jsou nepostradatelné pro zajištění pokračování podnikatelské činnosti?

3) Pokud se nabyvatel podniku v úpadku či výrobní jednotky takového podniku zaváže zachovat všechny pracovní smlouvy nebo jejich část, přičemž na něj přecházejí práva a povinnosti z těchto smluv, získává záruku, že vůči němu nebudou uplatněny nebo na něj nebudou převedeny další závazky převodce související s pracovními smlouvami či pracovními vztahy, do nichž vstupuje, zejména daňové povinnosti či dluhy na sociálním zabezpečení, nebo práva, jež

mohou uplatňovat nositelé práv a povinností vzniklých na základě smluv uzavřených úpadcem, které byly převedeny na nabyvatele jako celek či jako součást výrobní jednotky?

4) Může být směrnice 2001/23 vykládána v konečném výsledku v tom smyslu, že pokud jde o převod výrobních jednotek či podniků, v jejichž případě byla soudně či správně vyhlášena platební neschopnost a jsou v likvidaci, vztahuje se ochrana nejen na pracovní smlouvy, ale rovněž na ostatní smlouvy, které mají přímý a bezprostřední účinek na zachování pracovních smluv?

5) Poslední otázkou je, zda je čl. 149 odst. 2 zákona o konkursu, pokud hovoří o převodu podniku, neslučitelný s výše uvedenou směrnicí 2001/23 v rozsahu, v němž prostřednictvím právního nástupnictví na nabyvatele přecházejí pracovněprávní závazky úpadce nebo osoby v platební neschopnosti a související závazky, zejména případné dluhy úpadce vůči správě sociálního zabezpečení?“

K přípustnosti

24 Komise Evropských společenství a E. Vigano ve svých vyjádřeních zpochybnily přípustnost předběžných otázek, které jsou podle nich pro vyřešení sporu v původním řízení zbytečné.

25 K tomu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je postup zavedený článkem 234 ES nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad práva Společenství, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporu, které tyto soudy mají rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 16. července 1992, Meilicke, C-83/91, Recueil, s. I-4871, bod 22, a ze dne 5. února 2004, Schneider, C-380/01, Recueil, s. I-1389, bod 20).

26 V rámci této spolupráce je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. V důsledku toho, jestliže se položené otázky týkají výkladu práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (výše uvedený rozsudek Schneider, bod 21 a citovaná judikatura).

27 Z toho vyplývá, že se na otázky týkající se výkladu práva Společenství položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, pokud se jedná o hypotetický problém nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudky ze dne 5. prosince 2006, Cipolla a další, C-94/04 a C-202/04, Sb. rozh. s. I-11421, bod 25), jakož i ze dne 7. června 2007, van der Weerd a další, C-222/05 až C-225/05, Sb. rozh. s. I-4233, bod 22).

28 Zaprvé, Komise zpochybnila přípustnost páté otázky z důvodu jejího hypotetického charakteru. Vzhledem k tomu, že se spor v původním řízení netýká závazků nabyvatele souvisejících přímo nebo nepřímo s pracovními smlouvami, nemá pro tento spor význam ptát se Soudního dvora na to, zda čl. 5 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/23 brání

takovému ustanovení, jako je čl. 149 odst. 2 zákona o konkursu, podle kterého dochází k přechodu takových závazků na nabyvatele.

29 Tento důvod nepřípustnosti se týká také třetí otázky. Podstatou třetí a páté otázky předkládajícího soudu totiž je, zda čl. 5 odst. 2 písm. a) směrnice 2001/23 má být vykládán v tom smyslu, že pokud se nabyvatel podniku v úpadku zaváže zachovat všechny pracovní smlouvy dotčených zaměstnanců a převezme povinnosti vyplývající z těchto smluv, vyžaduje toto ustanovení, aby vůči němu nebyly uplatňovány žádné další závazky převodce související s pracovními smlouvami, zejména daňové povinnosti či dluhy na sociálním pojištění.

30 Je třeba uvést, že předmětem sporu v původním řízení jsou návrhy na vyklizení nájemce z nebytových prostor. Naopak nic ve spisu neumožňuje tvrdit, že předkládajícímu soudu byl předložen spor týkající se existence nebo rozsahu přechodu povinností souvisejících s pracovními smlouvami, jako jsou dluhy vůči finanční správě nebo sociálnímu pojištění.

31 Vzhledem k tomu, že se třetí ani pátá otázka netýká právního vztahu mezi pronajímateli a nájemci nebytových prostor, ale případného přechodu uvedených povinností souvisejících s pracovními smlouvami, tyto otázky zjevně nejsou relevantní pro řešení sporu v původním řízení.

32 Z toho vyplývá, že třetí a pátá otázka jsou hypotetické, a v důsledku toho nejsou přípustné.

33 Zadruhé, E. Vigano tvrdí, že předběžné otázky jsou nepřípustné z důvodu, že předkládající soud nezjistil správně skutkový základ sporu v původním řízení. Krom toho tyto otázky nejsou podle ní pro spor relevantní, neboť směrnice 2001/23 se v projednávaném případě nepoužije, takže nepředstavuje podstatný základ pro rozhodnutí sporu. Uvedený spor je třeba rozhodnout výlučně na základě španělského práva.

34 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že domněnka relevance předběžných otázek nemůže být vyvrácena pouhou okolností, že jeden z účastníků původního řízení zpochybňuje určité skutečnosti, jejichž správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat a na nichž závisí vymezení předmětu sporu (výše uvedené rozsudky Cipolla a další, bod 26, jakož i van der Weerd a další, bod 23).

35 Na rozdíl od toho, co tvrdí E. Vigano, nelze považovat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce za nepřípustnou pouze na základě toho, že soud vychází z údajně nesprávného skutkového stavu.

36 Druhý důvod nepřípustnosti, který uplatňuje E. Vigano, musí být rovněž zamítnut. Jak vyplývá ze třetího bodu odůvodnění a z článku 3 směrnice 2001/23, jejím cílem je chránit zaměstnance pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv. Spor v původním řízení se týká právě převodu podniku mezi dvěma právnickými osobami, který se může nepříznivě dotknout postavení jejich zaměstnanců.

37 Pokud by totiž společnost Electro Calvet musela v návaznosti na převod hospodářské jednotky ze strany společnosti Red Elite de Electrodomésticos opustit prostory, o něž se jedná v původním řízení, mohla by být nucena ukončit činnost této jednotky, což by

mohlo vést k ukončení pracovních smluv na úkor dotčených zaměstnanců. S ohledem na cíl směrnice 2001/23 se nezdá být zjevné, že situace, o kterou jde v původním řízení, je vyloučena z působnosti této směrnice.

38 Za těchto podmínek nelze přijmout námitku nepřípustnosti vznesenou E. Vigano, která vychází z nepoužitelnosti ustanovení směrnice 2001/23 ve sporu v původním řízení.

K první, druhé a čtvrté otázce

39 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/23 vyžaduje v případě převodu podniku zachování smlouvy o nájmu nebytových prostor, kterou uzavřel převodce podniku s třetí osobou, pokud ukončení uvedené smlouvy může vést k ukončení pracovních smluv přešlých na nabyvatele.

40 Nejprve je třeba konstatovat, že bez ohledu na výjimku stanovenou v čl. 5 odst. 1 směrnice 2003/21 se článek 3 této směrnice vztahuje na takovou situaci, jaká je předmětem původního řízení. Z vnitrostátních právních předpisů totiž vyplývá, že pravidla provádějící toto ustanovení se v zásadě uplatní na převod podniku, probíhá-li ohledně převodce úpadkové řízení, o jaké jde v případě společnosti Red Elite de Electrodomésticos.

41 Ze znění čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/23, citovaného v bodě 6 tohoto rozsudku, jasně vyplývá, že na nabyvatele přecházejí práva a povinnosti, které pro převodce vyplývají z „pracovní smlouvy nebo pracovního poměru“. Jak přitom vyplývá i z čl. 2 odst. 1 této směrnice, pracovní smlouva nebo pracovní poměr znamená podle uvedené směrnice právní vztah mezi zaměstnavateli a zaměstnanci, protože jejich předmětem je úprava pracovních podmínek. Nájemní smlouva zjevně takový charakter nemá, neboť zakládá právní vztah mezi pronajímatelem a nájemcem a jejím předmětem je úprava podmínek nájmu.

42 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/23 nevyžaduje v případě převodu podniku zachování smlouvy o nájmu nebytových prostor, kterou uzavřel převodce podniku s třetí osobou.

43 Jak bylo uvedeno v bodě 36 tohoto rozsudku, cílem směrnice 2001/23 je sice chránit zaměstnance pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv. Jejich pracovní vztahy přitom mohou být za okolností, o jaké jde ve věci v původním řízení, ohroženy. Pokud nedojde k automatickému přechodu nájemní smlouvy, existuje totiž riziko, že nabyvatel podniku bude povinen opustit prostory a ukončit činnost i pracovní smlouvy s dotčenými zaměstnanci.

44 Nezbytnost dosáhnout tohoto cíle ochrany zaměstnanců však nemůže jít tak daleko, aby zpochybnila jednoznačné znění čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/23 a zasáhla do práv třetích – na převodu podniku nezúčastněných – osob tím, že by jim uložila povinnost strpět automatický přechod nájemní smlouvy, který tato směrnice jasně nestanoví.

45 Tento závěr potvrzuje krom toho i čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/23. Podle něj převod podniku nepředstavuje sám o sobě pro převodce nebo nabyvatele důvod k propouštění; toto ustanovení však nebrání propouštění z hospodářských, technických nebo organizačních důvodů, se kterými jsou spojeny změny stavu zaměstnanců.

46 Za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, by případné ukončení pracovních smluv nebylo důsledkem pouze převodu podniku. Bylo by způsobeno dalšími okolnostmi jako neexistencí dohody mezi nabyvatelem a pronajímateli o nové nájemní smlouvě, nemožností nalézt jiný nebytový prostor nebo nemožností převést zaměstnance do jiných obchodů. Tyto okolnosti lze označit za hospodářské, technické nebo organizační důvody ve smyslu uvedeného čl. 4 odst. 1.

47 S ohledem na výše uvedené je na první, druhou a čtvrtou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/23 nevyžaduje v případě převodu podniku zachování smlouvy o nájmu nebytových prostor, kterou uzavřel převodce podniku s třetí osobou, i když ukončení uvedené smlouvy může vést k ukončení pracovních smluv přešlých na nabyvatele.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením

jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 3 odst. 1 směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů nevyžaduje v případě převodu podniku zachování smlouvy o nájmu nebytových prostor, kterou uzavřel převodce podniku s třetí osobou, i když ukončení uvedené smlouvy může vést k ukončení pracovních smluv přešlých na nabyvatele.

Podpisy.